

O VLKU, KTERÝ MHOUŘIL OČI

Sanča Fülle

Erik nespěchal. Vychutnával si snídani, i když si neměl čím namazat topinku. V lednici už nebylo máslo. Nebylo v ní vlastně nic. Pokud nepočítal špinavé sklenice od džemu, zapomenuté prázdné sáčky a plesnivé okurky. Napadlo ho udělat dokumentární snímek mobilem. Helena bude zírat a otec se přesvědčí, že je to tady pořád horší. Ještě dřez plný nádobí.

Zatím se spálila poslední topinka. Erik otevřel okno a nadechl se vzduchu vonícího jarem a bábovkou od sousedky. Že by zkusil přesvědčit máti... Sjel pohledem nepořádek v kuchyni a předem to vzdal. Kdyby ji požádal o překlad středověkého traktátu, uspěl by dřív.

Dolil si čaj a natáhl se na kanape v obýváku. Pod loktem se mu ocitl poznámkový blok. Už už jím chtěl praštit o zem, ale upoutaly ho pořád se opakující znaky. Jako když si někdo nacvičuje podpis nebo podvědomě čmárá. Poslední znak zná. *Učelec*. První vypadá jako *vlk*, ale není to *vlk*. A prostřední je zcela neznámý. K tak složitým ještě nedošel, i když mu matka lije čínštinu do hlavy už léta.

Natáhl se po jednom ze slovníků, co se po bytě povalovaly v pravidelných roze-
stupech mezi všemi matčinými knihami s poznámkami na okrajích. Pustil se do složité procedury vyhledávání znaků. Ne, opravdu to není *vlk*. I když se taky čte *lang*, je v jiném tónu a znamená císařského hodnostáře. Anebo příjmení. Matka si vášnivě dokola píše jméno nějakýho chlapa! Hodlá se znova vdát? Za Číňana?! *Lang Lang, drahý Lang. Lang Yinshi. Lang Skrytý učelec*. To by mohl být nějaký

učitel. Možná jen tak čmárala a spletla se. Chtěla napsat vlk poustevník, stal se z toho Lang Poustevník... Dobrá blbost.

Vztekle hodil blok na stůl. Trefil kazetu na psací potřeby, nebo co v ní vlastně máti schraňovala. Potaženou ošuntělým hedvábím. Erikovi byla odjakživa odpor-
ná. Aby čert vzal všechny ty sinologické krámy! A cizí čínské učitele!

Půjde radši do školy. Stejně přijde pozdě. Než ze slovníku vydoloval toho vlka poustevníka, uběhlo tři čtvrtě hodky!

Záclona v kuchyni povívala od chvíle, co větral spáleninu. Vypadala jako veli-
kánská hustá pavučina. Slunce vysvitlo z mraků. V záhybech řídké tkaniny se za-
třpytily kapky deště. Erik zamrkal. Jako kdyby za záclonou zahlédl matku. V bílých
šatech. S vlasy nějak šedivějšími.

„To jsou nápady! Už vidím mamku i lítat před oknem v patře. Jak hlídá, jestli jí
nelezu do soukromí,“ zamumlal. Koukl do zahrady ze všech stran obehnané starou
zdi. V trsech nové trávy zářily krokusy, listí rašilo a švestku v rohu obalovaly květy.
Vítř povíval větvemi a okvětní plátky padaly k zemi jako sníh.

Jenom vykvetou, a už je v nich přítomný zánik, pomyslel si Erik. Pak se ušklíbl
nad vlastní čínskou nostalgii, naškrábal si omluvenku a vypadl do školy.

Když zamykal vrata, z vedlejšího domu vyběhla s vrískotem Roháčková v pantof-
lích. Přes tepláky měla zacákanou zástěru.

„Copak, sousedko, snad nemáte doma myši?“ zeptala se jí Malinová, co si právě
nesla z krámu rohlíky.

„Já viděla... ducha!“

„A nekoukala jste u toho do zrcadla?“

„Tedy...“ Roháčková nemohla popadnout dech. „To je od vás... hodně zlomyslný!
Fakt krutý, paní Malinová.“

Erik vytáhl klíč ze zámku, pobavený úsměv zaměnil za vážný výraz a zeptal se:

„Paní Roháčková, nemá náhodou ten duch dlouhý nehty? Vypadá jako...“ Málem
řekl *jako moje matka!* „Jako žena a natahuje k vám ruce?“

Malinová se uchechtla, ale Roháčková na to skočila.

„Eříčku, alespoň ty mi věříš! Opravdu jsem ji viděla. Hrozně jsem se lekla! Teď
mám strach vrátit se domů.“

„Mám vás doprovodit? Mě se strašidla bojeje,“ mrkl na sousedku a sebevědomě
se usmál.

„Myslíš, že bys toho ducha dokázal vyhnat?“

„Jasně, učil jsem se z máminých čínských knih. Číňani jsou na to odborníci, nej-
větší na světě.“